

Arrest

nr. 79 560 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag wordt op 27 juli 2009 ontvankelijk verklaard en verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 23 september 2011 verleent de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de voorgelegde medische problematiek.

Op 7 november 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de verzoekers B. Mekibana en Ramadan, respectievelijk geboren op 7 augustus 1995 en 9 november 2002, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging, een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de vierde en vijfde verzoekers optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die er een *accessorium* van is, zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, stellen verzoekers dat ze wel degelijk ernstig ziek zijn en dat hun aanvraag niet kan geweigerd worden zonder hen zelf medisch te onderzoeken. Zij menen dat de beslissing van de verwerende partij dan ook geenszins aanvaardbaar is. Verder stellen ze dat zij na een lang verblijf in België niet bij machte zijn om de medische kosten te betalen en dat zij in Servië terug van nul moeten beginnen. Zij menen dat tussentijds hun gezondheidsproblemen zullen verergeren, zodat er een gevaar is voor hun gezondheid. Voorts stellen verzoekers dat ze gediscrimineerd zullen worden omdat ze van etnische origine Roma-zigeuners zijn. Verzoekers poneren dat het afwijzen van een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Tot slot stippen verzoekers aan dat ze niemand hebben waarop zij kunnen terugvallen in hun herkomstland, dat zij geen mutualiteit hebben en dat er geen gepaste verzorging is in hun land van herkomst.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name de evaluatie door de arts-adviseur van de medische elementen die voor verzoekster werden aangehaald. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat er voor verzoekster geen reëel risico is voor haar leven of haar fysieke integriteit en dat er evenmin sprake is van een verminderde levenskwaliteit, zodat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoekers het niet eens zijn met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de medische problematiek die voorgelegd wordt, dient geapprecieerd te worden door de ambtenaar-geneesheer. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft, verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 september 2011 en dit advies wordt ook bijgevoegd.

In zoverre verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de voorgelegde medische problematiek wijst de Raad er op dat het hem niet toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de voorgelegde medische gegevens opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient na te gaan of de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij dit ook betrokken heeft in zijn advies. Hetgeen *in casu* duidelijk het geval is en overigens ook niet betwist wordt door verzoekers.

Evenwel menen verzoekers dat de ambtenaar-geneesheer verzoekster had moeten onderzoeken alvorens tot een advies te komen. Nergens blijkt uit de bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de ambtenaar-geneesheer verplicht is de aanvrager te onderzoeken. De mogelijkheid bestaat indien hij het nodig acht. Aldus komt het aan de ambtenaar-geneesheer toe om te beoordelen of hij dit noodzakelijk vindt. Het betreft een discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij de medische attesten van Dr. F (...) en het psychologisch rapport van de psycholoog D.M.(...) heeft onderzocht en dat hij dienaangaande vaststelt dat verzoekster behandeld werd voor een posttraumatisch stresssyndroom met tal van symptomen. Hij stelt vast dat de behandeling al een jaar achter de rug is en dat een behandeling in die tijd effectief kan zijn. Verder stelt hij dat geen recente medische getuigschriften zijn die aantonen dat verzoekster ook vandaag nog lijdt aan een ernstige aandoening of een behandeling nodig heeft. De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete argumenten aanbrengen tegen de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, zodat zij de onredelijkheid van zijn advies niet aantonen en niet aannemelijk maken dat een bijkomend persoonlijk onderzoek nodig zou zijn geweest.

Tevens wijst de Raad er op dat in het kader van de zorgvuldigheidsplicht van verzoekers verwacht kan worden dat zij hun aanvraag actualiseren en dat zij hun tekortkoming niet kunnen afwentelen op de verwerende partij. Zoals reeds werd gesteld, betwisten zij geenszins de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en dus ook niet de vaststelling dat een behandeling van de symptomen van verzoekster in die tijd reeds effectief kan zijn, noch dat zij geen recente medische gegevens hebben aangebracht. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers ook nu geen actuele medische

gegevens aanbrengen ter staving van hun bewering dat verzoekster ernstig ziek is. Met hun betoog maken zij geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Verzoekers' betoog aangaande de onmogelijkheid tot het betalen van de medische kosten, de discriminatie van Roma en het gebrek aan medische behandeling is dan ook niet dienstig aangezien *in casu* werd geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een actuele ernstige medische aandoening. Verzoekers tonen met hun betoog het tegendeel niet aan. Ingeval er geen aandoening is zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dienen de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de verscheidene behandelings- en opvolgingsmogelijkheden logischerwijze ook niet te worden onderzocht.

Daar waar verzoekers stellen dat het afwijzen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in strijd is met artikel 3 van het EVRM kunnen zij evenmin worden gevolgd. Een schending van artikel 3 van het EVRM is slechts mogelijk wanneer blijkt dat verzoekster zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een aandoening heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. *In casu* blijkt zoals reeds hiervoor werd besproken dat verzoekster geen actuele ernstige medische aandoening heeft, zodat zij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de GW, laten verzoekers na uiteen te zetten waaruit de aangegeven schending bestaat, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU